

Srv. Úr. sb. č. 1798.

V řízení o odhadu nemovitostí, postupovaných z důvodu vyvlastnění navrhuující obci, navrhli odpůrci, aby byl přihrán k odhadu ještě jeden znalec. Poněvadž nesložili zálohu na odměnu uvedeného znalce, rozhodl p r v ý s o u d, že bude v řízení pokračovati bez zřetele na návrh odpůrců na přihrání druhého znalce, maje za to, že odpůrci byli s návrhem prekludováni, a řízení provedl a rozhodl, ač odpůrci složili před rozhodnutím o návrhu obce zálohu na znalce. R e k u r s n í s o u d potvrdil usnesení prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu, aby si opatřil posudek druhého znalce.

D ů v o d y:

Jde o to, zdali v nesporném řízení možno v jednání pokračovati bez zřetele na neprovedený důkaz (druhým) znalcem proto, že záloha na znalečné nebyla včas složena, ač se tak stalo dodatečně před věcným rozhodnutím první stolice (§ 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a §§ 367, 332, odst. 2, c. ř. s.). Oba nižší soudy souhlasně uznaly, že nastala prekluse tohoto průvodního prostředku, což dovolací stěžovatelé právem napadají pro nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.). Při výkladu § 34 zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného nutno míti na paměti, že toto ustanovení dopouští jen obdobné užití předpisů o řízení sporném. Přípustnost obdoby je určována zásadami o základních ustanoveních soudního řízení nesporného, jimž jest podříditi ustanovení civilního řádu soudního, jejichž obdobné užití bude tedy pouze tenkrát možno, když se to nepřičí zásadám soudního řízení nesporného. Prekluse důkazu, ať svědeckého, nebo znaleckého, je dovolena jen v řízení sporném, které jest ovládáno zásadou projednací, nemůže však býti přípustná v řízení nesporném, kde jde o zjištění materiální pravdy a kde soud je podle § 23 zák. č. 100/31 Sb. z. a n. povinen vyšetřiti z úřední moci všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí. Napadené usnesení se tedy přičí jasnému a nepochybnému znění a smyslu § 23 řeč. zák. a bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu. Ustanovení § 11, odst. 1, uved. zák. se na souzený případ nehodí, ježto nejde o zahájení řízení.

Čís. 15911.

Není-li podnik převládající součástí pozůstalostního jmění, nemusí býti soudem ustanovený správce pozůstalosti (§ 127 nesp. pat.) bezpodmínečně odborníkem v užším slova smyslu v onom odvětví, jehož se týká podnik, musí však míti potřebné kupecké znalosti, aby mohl vésti i správu a dozor nad tímto podnikem.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, R I 230/37.)

R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu, jenž ustanovil sekvestrem pozůstalosti podle § 127 nesp. pat. Roberta Sch-a, bankovního prokuristu, jedině proto, že k pozůstalostnímu jmění, jež má býti

předmětem soudní správy, náleží i zůstavitelův podnik na výrobu oplátek, pročež prý může býti sekvestrem toliko osoba, jež má potřebné odborné znalosti k spravování takového podniku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu přihlášených dědiců.

D ů v o d y:

Podle soupisu se pozůstalostní jmění skládá z tří nemovitostí v odhadní ceně 1,563.414 Kč 90 h, z movitého jmění v odhadní ceně 42.993 Kč 49 h a z podniku výroby oplátek v bilanční hodnotě 112.626 Kč 55 h, celkem tedy z aktiv ve výši 1,719.014 Kč 94 h, kdežto pasiva, pokud k nim nebylo hleděno při určení bilanční hodnoty zůstavitelova podniku, činí 640.222 Kč 60 h. Z toho je patrné, že řečený podnik není převládající součástí pozůstalostního jmění. Soudní správu pozůstalosti jako celku nutno tu vésti s náležitou pečlivostí a bdělostí podle kupeckých zásad. Není proto potřebí ustanoviti v tomto případě advokáta sekvestrem. Není ani povinností sekvestrovou, aby sám obstarával veškeré jednotlivé práce a úkony spojené se správou, nýbrž aby řádně, svědomitě, poctivě a úsporně hospodařil s jměním, jehož správa mu byla svěřena. Jeho úloha záleží na prvním místě v řízení a ve vykonávání dozoru a není mu zabráněno, aby, pokud to vyžadují účel správy a okolnosti konkrétního případu, užíval i pomocných sil, jimiž — pokud tu není nebezpečí nedovolených zásahů do úkolů sekvestrových na újmu účelů soudní správy — zejména při přesném vymezení oboru jejich působnosti a při stanovení potřebných kautel, mohou býti i osoby, jež si činí nároky na pozůstalost, proti nimž však zřízený sekvestr má ihned zakročiti po případě jim odníti jejich zmocnění, kdyby ho snad zneužívaly na úkor jmění pozůstalostního. Sekvestr nemusí proto v projednávaném případě býti odborníkem v tom smyslu, že lze ustanoviti pouze vyučeného pekaře oplátek, ale nutno na tom trvati, že musí míti potřebné kupecké znalosti, aby mohl úspěšně vésti nejen správu nemovitého jmění, nýbrž i správu a dozor nad zůstavitelovým podnikem. Rovněž nelze souhlasiti s názorem stěžující si nadace, že je možno povolati jako správce toliko osobu, jež má vlastní dostatečné jmění, a nebylo doposud ani navrženo, aby správce — za předpokladu, že má potřebné mravní vlastnosti a věcné znalosti — také složil přiměřenou jistotu. První soud poukazuje ve svém usnesení k tomu, že jím zřízený sekvestr je zapsán v seznamu vnucených správců; lze proto předpokládati, že jeho věcná znalost a spolehlivost byla pečlivě zjištěna dříve, než byl do seznamu správců pojat, což ostatně první soud zdůrazňuje i poukazem na jeho nestrannost, schopnost a znalost státního jazyka; ale ježto v souzeném případě všichni účastníci navrhli ustanovení správce v seznamu nezapsaného a jednání před prvním soudem se omezilo pouze na probrání těchto návrhů, aniž účastníci mohli zaujmouti stanovisko k jím neznámému úmyslu soudu, stanovit správcem Roberta Sch., zůstalo řízení neúplným, pročež rekursní soud nepochybil, zrušil-li usnesení prvního soudu.